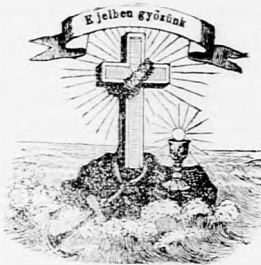

KATHOLIKUS NÉPLAP.

10. szám.

Pest, mártius 7. 1855.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer. Szerdán. Minden hónapban egy felirattal. Előfizetheti rá Pesten a Szent-István-társulat ügynökénél: ezukorotva 6-ik szám. földszint. sa szerkesztőségénél. Vidéken a cs. kir. postahivataloknál. Előfizetési díj Budapesten kihordással féltre 1 ft. pp. vidékre postán borítékban féltre 1 ft. 20 kr. pp.

Nagyobb esőd-hirdetés 2 ft. kisebb 1 ft. p. díjért közöltetik. Minden további hirdetésért az előbbi árak fele fizetendő. A lap szerkesztését illető levelek egyszerűen „a Katholikus Néplap szerkesztőségéhez” czimezendők. (Pesten a központi papnöveldeben.)

Dicsőség magasságban az Istennek, s a földön békeség a jó akaratu embereknek. Luk. 2. 14.

A szent gyónás hasznairól.

Az eredendő bűn következtében elsatnyult emberi természet számtalan ösztönző okokra szorul, míg magára gondol, magába száll, önmagát megismeri, a bűn gyűlölete-, s Isten szeretetére gyullad, s a régi rossz embert levetkezve, Isten szíve szerinti emberré alakulhat át. De olly hatásos, s az embert önmagába szállító ösztönző okot alig gondolhatok, mint a sz. gyónás. Mit hogy bebizonyítsak, előadom azon hasznokat, mik a sz. gyónás szüleményei.

Első s főhaszon az: mivel a sz. gyónás által a gögös emberi elme leginkább megalázódik. A kevélység, azon elme-kevélység, mellynek következtében t. i. magunk előtt „valami”-nek látzatunk akkor, mikor „semmi”-k vagyunk, ezen kevélység kútforrása minden rosznak, minden bűnnek. Vagy mi löké le Lucifert egész seregével a boldogságból? az, mivel mit Isten kegyelméből kapott, azt gögösen maga ereje kifolyásának tekinté. Vagy mi üzé ki első szülőinket a boldogság paradicsomából? ismét a gög, melly szerint Istenhez kívántak hasonlökká lenni. Pedig Lucifer némi nemes, halhatatlan, szellemi, általunk alig képzelhető tulajdonokkal megáldott értelem volt, mégis, mert nem rendelé magát alá annak, kitől mindezt kapá — örökre össze tiprattott. Első szülőink szinte nemes tulajdonokkal ruháztattak föl az Alkotó által: de az engedetlenség, a kevélység következtében azokból ki is vetköztettek. Ha ez így van; mit akarunk akkor mi, megromlott természetü nyomorultak? hogy merjük mi fölemelni fejünket az ellen, kitől mindent birunk s ki nélkül még mozdulnunk sem

lehet...?! És mégis, fájdalom! tesszük ezt; — a család kigyó nem szünik kísérteni, s kitkít csak bir, bekever az iszapba szakadatlanul!..

Valamint tehát az önmagába bizakodó gögösség volt első lépeső a bűnre: ugy a visszazszerzendő ártatlansagra első lépés a megalázódás leend. Barki tehát a bűn által Istene ellen fégyverkezett: az az Isten személyét képviselő, hatalmas bár gyarló, erőtlen de győzhetetlen, a népből fölemelt, de minden koronázott fő fölött álló pap labái előtt hulljon porba, s megismerve, s megsíratva vétkei, mondja el megalázódva az „én vétkem”-et, vallja be, gyónja meg bűneit! Igaz ugyan, hogy nem esekély dologba kerül egy fenhéjazó kevély elmének megalázódnia; igaz, hogy nehezen esik egy egyszerű férfiú elnök a kevélység önmagáról sokat képzelő szarvainak megtöretni: amde vagy pokolba visz a dölyfőség, vagy szétzuzatva Jézus lábainál talál nyugopontot. Példa lehet erre Voltaire, hires frankphilosof élettörténete. Addig ment ő büszke esze után, míg nem a csalóka képzelet ezer viszonyain keresztül hurezoltatva, Jézus egyszerű keresztjének talapatába nem fogódzott; addig ragadta kevélysége: hogy ő, a hires keresztüldöző, ki Krisztus vallását, s ennek fölket bajnokát, egy katolikus papot schusterinához hasonlított, végre e szegény, lenézett, megvetett férfiúnak óhajtott meggyónni. És csakugyan mi is az, mi egy dölyfös lelket az Isten előtti megalázódástól viszarthat? A vétek által Istened ellen keltél ki, s a Sátán szolgálárma alá nyujtád nyakadat: és most szegyenled, magad az Úr fölketje előtt megalazni? Elestél, és szegyenlesz fölkelni? bemoeskolád magad, és szegyenlesz megmosódni?

Szegény te! ha tested bármely részén sérülve vagy, nemde kitárod még legtitkosabb sebeidet is egy ember, egy orvos előtt? s fekélytelt lelkedet nem mutatod meg lelki orvosodnak? Ugyan kérlek, ha te például meg vagy győződve arról, mikint egy koldus bir bajodon segítni: nem örömmel folyamodnál-e hozzá? vagy ha gyilkosok törnének reád, vissza löknéd-e a legutáltabb kart, melly rajtad s élteden segíteni siet? En hiszem, hogy nem. És ha nem; ugyan miért szégyenlesz megalázódní egy szerény egyházi férfiú előtt, midőn az téged a gyónás által a lelkivész örvényéből akar kiemelni? Nem ugy tehát büszke lélek! Ha Istened ellen fölkelte, az előtt essél térdre is! ha kegyelű lón lelked a bűn által, alazodjék meg a sz. gyónás által! Ime a sz. gyónás első haszna.

Masodik haszon, mit a gyónás szül az: hogy sokan vannak, kik vagy az öreg, vagy az ifju életkor, vagy tudatlanság következtében bajukat nem ismervén: gyakorta semmi vétket sem sejtene ott, hol főbűn vagyon; s ellenben véteknek hiszik azt, mi épen nem az. Vagy, ha ismerik a bajt, abba annyira bebonyolódnak, hogy abból kibontakozni képtelenek. Épen ugy vannak, mint kik tolvaj-hidegben sinlődnak. Már most, ki igazítja az illyeket utba? Nemde a pap, ki mint értelmes orvos küljeleiről megismeri a bajt, s Jézus kifogyhatlan gyógyszerárból, hova csak jogosan ő léphet be, vesz elé egy irt s a lélek sajtó sebeit beköti vele, a tudatlannak tanítást, a tévelygőnek utat, az elesettnek fölségitő karokat nyujtva.

A gyónás harmadik haszna az: mikint találkoznak olyvak, kik elkövetett bűneik következtében irgalmat Istentől nem remélve, kétségbeesnek. E vétek szerzője Káin, hiv pártolója Judás volt. Ki vonja vissza az illyent a kétségbeesés torkából? ki képes megigazítani reményének megtört horgonyát? nem más, senki, csak a Jézus által erre meghívott egyházi férfiú!

A negyedik haszon az: hogy mivel nem engedtetik el a bűn, ha csak azt az Isten szeretetéből származott bűn-utalat nem kíséri, s az ezután büntől való tartóztatás őszinte s erős fogadása nem követi: a bűnös gondolkozni kezd. Valamint ugyanis az, kinek előadandó panasza lévén a bíró előtt, éber vigyázattal van, minden, még legkisebb körülményeket is megfontol: ugy a bűnös arról gondolkozva: valljon mit lesz mondandó a pap előtt? mélyebben megfontolja vétkei nagyságát és rutságát; megfontolja, meddig

volt a bűnök sötét fertőjében, s ez idő alatt mennyi jótól fosztá meg magát? elválakozva Istentől, Krisztus egységétől, s megérdemelve a gehenna örök-kinait! . . . E dolgok józan meglátása szüli meg a bűn-utalatot; a bűn-utalat pedig első lépés az erény szent forrásához. . .

A sz. gyónás ötödik haszna az: hogy valamint a bűnök megfontolásából fogamzott fájdalom nagysága a büntetés enyhítésére megnyeri az Isten kegyességét: ugy a szégyen, föltárni ember (a pap) előtt kebelünket, jó részét elhárítja a büntetésnek, s megtartja a bűnöst a rögtön visszaeséstől. Épen ugy, mint visszatartja a gyermeket a fenyték és szégyen rossz tettei ismétlésétől. De nézzük a hatodik hasznot!

Régi életbölcészeti szabály az: hogy az ember legnagyobb bölcsesége az, ha önmagát ismeri. És mi adja ezt meg, hanem a gyónás? Ez az embert, mint van, maga elé állítja; szive hajlamait, indulatait, titkait mind kifürkészi, s látatja: ha valljon miben, s mikép hajlik ő Isten törvényének megszegésére? s ekkép kezébe adja a módot, melly által a bünt kerülheti.

A hetedik haszon az: hogy a gyónó nem csak a pap tanácsa, vigasztalása és feddése által segítetik: de imádsága által is. Ő ugyanis a gyónó fejére lekönnyörgi a sz. Lélek erejét s kegyelmét, melly által az ellenállhasson a Sátán mindennemű inceselkedéseinek. De elvegre még van egy haszna a gyónásnak; s ez az:

Hogy valamint a keresztség által megszabadulunk a Sátán zsarnokságától, s Krisztus testébe, az egyházba kebeleztetünk: ép ugy a bűnbánat által ezt nyeri meg a bűnös. Ez okért nevezik a szent atyák a bűnbánatot második keresztségnek; hajótörésből fönmaradt azondeszkának, mellyen szabadulni lehet stb. — Vannak az elszámolt hasznokon kívül, még számtalanok, miket azonban jobban érezvén a bűnös, mintsem leírhatná a toll: a gyónóra nézve legyenek elégségesek a mondottak. Lehet, hogy sokaknak nehéz a poenitentia, de gondoljuk meg, mikép sokkal nehezebb, a rossz lelkiismeret furdalásait körülhurezolni. Lehet, hogy soknak alkalmatlan, de fontoljuk meg, hogy a keserű gyógyszer csillapítani szokta a fájdalomkat! Mentül nehezebb volt megalázódnunk, s bűneinket bevallanunk: annál nehezebben fogunk azokra visszatérni! . . . A szent föltételt elősegíti Isten maga is, csak kegyelmének tulajdonítsuk a jót, a javulást; és nem önerőnkben, hanem Isten segítségével bizakodva tegyük föl: hogy többé vétkezni nem fogunk; de igenis mindennap job-

bak,
nem
teljél

vala,
bántj
Orzsi
gára
ni ne
szegé
kal b

szolg
hogy
még

sérin
nyito
hazba
nő, k
volt,
ügyel
csere
asszo
neve
radha
gerje
zunal
gyani
órai i
ták ö
eljár
asszo
hoz, a
vél a
dolog

gyan
miké
sériék
Zagy
falub
mert
tiszte
kéret
egy p

hir, s
dig k
gond
altal
édes
a rég
légit
körny
minde

bak, és jobbák kívánunk lenni mindaddig, míg nem hasonlítunk „a tökéletes férfiúhoz, a mérték teljéhez — Jézus Krisztushoz!”

Lakatos Pál.

Nagyravágyás áldozata.

(Beszély.)

(Folyt. és vége.)

Meg kell vallanunk, hogy Zagyi elhatározása komoly vala, mi be nem következik, ha társai ingerkedése nem bántja vala büszkeségét. Azt is be kell vallanunk, hogy Őrszi, mint kitünő szép leány, már azelőtt figyelmét magára vonta. De részint, mivel Zagyi mindekkorig nősülni nem szándékozék; részint ha szándékozott volna is, a szegény leányt megkérni eszébe sem jutott volna. Sokkal büszkébb, sokkal nagyravágyóbb volt.

És ámbár e lépésre az első okot sértett büszkesége szolgáltatá, lassanként megbarátkozott azon gondolattal: hogy a falu legszebb lánya leszen neje, sőt mondhatnók, még hízelgett is büszke lelkének.

Néhány nappal a korcsmai jelenet után özvegy Kisérinének feltűnő vendége volt. A híres Bobekné asszony nyitott reá ajtót, kiről tudta az egész falu: hogy a melly házba lép, ott valami fontos dolognak kell történni. E nő, kinek nyelve, mint a szélkelep, folytonos mozgásban volt, nevezetes egyéniség vala a faluban. Úgyes bajos ügyek elintézése, haragosok kibékeltetése, eladások, cserék, házasság kötések, mind a sok beszédű Bobekné asszonyra bízattak: szóval, nem történt a faluban valami nevezetesebb esemény, mellyben Bobekné asszony farradhatatlan nyelve ne szerepelt volna. Azért is méltán gerjesztett figyelmet Bobekné megjelenése Őrsziék házában. Hogy valami fontos dologban fáradozott, mindenki gyanítá; mi annál hihetőbbnek látszott; mert mint egy pár órai időzés után, mosolygó arccal, vidám kedvvel látták őt hazafelé ballagni, mi csalhatatlan jele vala sikerült eljárásának. Mire a falu asszonyai menten hozzá fogtak asszonyi mesterségök, kedvencz multságok gyakorlásához, a mende-mondák fűzéséhez; egyik egyet, másik mászt vélt a dologba lenni, mindenki azt gondolta, hogy tud a dologban valamit, de a valót igen kevesen gyaníták.

Hogy a falu nyelvét megállítsuk, a találgatások és gyanúsításoknak elejét vegyük; bátran kimondhatjuk: miként Bobekné asszonyom Zagyi dologában fáradozott Kisérinéknél. Elmondván szokásos bőbeszédűs-ggél: hogy Zagyi Elek a legelső, és leggazdagabb legény az egész faluban, ki noha kedve szerint válogathatna a lányokban, mert hiszen mindenki örömezt adná lányát hozzá; megtisztelt a szegény özvegy házáat, és Őrszi leányát nőül kéri, komoly s becsületes szándoka bizonyítványául, egy pár szép selyem kendővel ajándékozván meg őt.

Képzhetjük Kisériné örömezt e nem remélett jó hír, s nem álmódott szerenese hallatára. E nő, kinek mindig kevés volt az, a mivel bírt, szűk a kör, mellybe a gondviselés helyezé, kinek lelke a nagyravágyás ördög által gyötörtetéek utalán; most egyszerre, mintha régi édes álmái valósulnának meg, elérkezettnek látá az időt, a rég ohajtott alkalmat, melly nagyravágyó lelkét kielégíti az által, hogy leányát a faluban legelső, és talán a környéken leggrazdagabb ifju veszi nőül. Édes örömezt, minden szó és ellenvetés nélkül belegegyezett a házasságba,

oda igérvén leánya kezét, a nélkül, hogy azt csak meg is kérdezte volna.

Lelkét, mint a ki szépeket álmodik édes álomban, ringatá azon gondolat, hogy e házasság által leánya, és ez által Ő is tul emelkedék a falu valamennyi asszonyain, kik irigy szemmel fogják nézni az ő boldogságukat.

Noha szereté leányát, és anyai szive irtózott volna azon gondolatától, hogy szerelmes gyermekét készakarva szerencsétlenné tegye; de a nagyravágyás e pillanatban annyira erőt vett egész valóján; hogy eszébe sem jutott meggondolni, vajjon gyermeke boldog lesz-e? és nem lázad-e föl szive azon frigy ellen, mellyet anyja tudta nélkül kötött?

Miért ne lenne boldog leányom, gondolá az anya, hiszen irigyelt, gazdag, s legelső asszony lesz a faluban. E nagyravágyó nő előtt a szív érzelme, nyilatkozék az bár a vonzalom, vagy ellenszenvben. tekintetbe sem jött, ő leánya jövőjét, boldogságát saját nagyravágyó lelkéhez mérte; mint sok más szülők kik hideg szívvél és érzés nélkül, mint a számító kalmár, rendelkezeknek gyermekök életéről, és ekként a szülők, a legtöbb esetben magok rakják meg azon fészket, mellyből idővel gyermekök boldogtalansága kell ki. . . .

Őrszi megtudván anyjától a dolgok állását, megrendült lelkében. Ugy tetszett neki, mintha halálos ítéletét hallotta volna; bizonyos titkos sejtelem gyászos képe tünt föl lelke előtt. Anyja elhatározása egy édes boldogító álomból kelté föl őt a rideg valóra, hol az álom szötte kedves képek helyett sivar pusztaságot talált. Hiszen ő soha sem keresett fényt, gazdaságot; ő megelégedett volna azon szerény boldogsággal, mit kedvese karjai között találanda föl. Hiába sirt, hiába könyörög anyjának, hogy ne tegye őt szerencsétlenné, ne kényszerítse oly lépésre, melly érzelme ellen van; mind hiába, a nagyravágyó anya hajthatlan maradt, fásult szívét leánya könnyei nem valának képesek fölmelegíteni, szegény Őrszi Zagyi jegyese lön. Pedig úgy fájt, úgy sajgott szive, ha arra gondolt: hogy ketté kell szakítania azon édes, azon gyöngéd viszont, melly szívét Miskáéhoz fűzé nem csak a barátság, hanem a szerelem édes lánczaival is. Még jobban fájt szive, ha elgondolá a szeretett ifju állapotát, kit kényszerült visszalépésével nem csak hogy meggyalázott a falu lakosi előtt; hanem boldogtalanná is tett, mert jól tudta; hogy érzékeny, szerető szívének fájdalmasan fog esni a kiábrándulás azon édes álmakból, miket a közel jövő örömeiről együtt álmodának, fájdalmasan a csalódás: hogy a kit hünek, igaznak hitt, kihez élete reményét köté; egy gazdagabb, noha nem szeretett, sőt talán utált ifju kedvéért hűtlenül elhagyni képes vala. — Illy érzelmek, illy lelki állapot között folyt el néhány hét, mi alatt az ünnepélyes, Őrszire azonban gyászos eljegyzés megtörtént, es elközelt az esküvő ideje. Kisériné ez időben elemében volt. Soha, ha élete lefolyt napjaira tekintett, boldogabbnak, megelégedettebbnek nem érzé magát, mint ezen napokban; mert hiszen lelki nyavalyája, mi egész életén át kinzá, meggyógyult, nagyravágyása leánya szerencséje által kielégítve lön. Ő boldog vala, habár leánya életboldogságát adá is érte cserébe. Arczán a megelégedés sugárzott, minden szava, tette, mozdulata hirdeté örömezt. Zagyi, ki merő sértett büszkeségből lépett e frigyre, hogy megmutassa a világnak, miként neki, az első gazda fiának mi sem lehetetlen; ki — mondjuk ki őszintén — minden érzés s vonzalom nélkül határozta el magát, pillanatnyi felhevülés követ-

keztében e lépésre, lassankint át kezdte melegülni a szép ara látásán, és büszkesége tápot kezdte színi azon gondolatból: hogy neki, mint első legénynek a faluban, legszebb menyasszonya leend.

Miska, a legérzékenyebb fájdalommal hallotta a történeteket, szegény nem ösmeré a világot és az embereket, s nem akará elhinni: hogy csalódhatik, főleg nem azt, hogy Őrzi más neje lehessen. Azonban mindennap jobban meggyőződött a szomorú valóságról, és a bubanat, a szív örömeinek e halál-madara, mindinkább elborítá szívet. Őrzi az egész idő alatt nem találkozhatott, bármint vágyott vele beszélni, hűtlenségét szemére hányván, megátkozni őt. Őrzi maga is kerülé a találkozást, mert jól érzi, hogy a szegényt és keserűséget e pillanatban szíve el nem bírná. Nem tudott volna számot adni szíve ifjának a fájdalomakert, miket akaratlanul okozta neki. Minek sem vala oka, hiszen ő is áldozat vala, mégis remegett a csalódott ifjú szemrehányásitól.

Eljött végre az egybekelés napja, az édes remények szemfödője. A zene szólt, a bokretás legények kurjongatva táncolák végig a falu utcáit. A díszes násznép a templom felé vonult. Őrzi drága kelméjű, a völegény által ajándékozott menyasszonyi ruhában ragyogott a násznép között. Oly szép, oly bájos vala, a fehér menyasszonyi koszorúval ékített fő, és a szende arcz oly halavány vala; az arcz fehér rózsái mintha testvérek lettek volna a koszoruba fonottakkal.

Nem sirt, nem könnyezett ő, mikint más menyasszonyok szoktak. Halván arczán a szív bánatának kifejezése látszott. Hideg, szomorú tekintetét a kezében rezgő rozmaringra függeszté, a halál virágjára.

Ah de kinek jutna most eszébe, a halálra gondolni?

A rozmaring az öröm jelképe: hiszen mindenki örül, mindenki boldog most. Egyedül a menyasszony szomorú, az ő arca halavány.

Az oltár számolyánál állott az ifjú pár. „Szereted-e e jámbor ifjút?” kérdé a lelkész. Őrzi szíve e szavakra, mintha a halál hideg keze érintette volna, megdöbbsent. Arczára hő vére tolt. Félig megrettenve, félig meglepetve emelé föl szeméit, mintha kérdezni akarná: vajjon mit feleljen? Amint föltekintett, szeméi egy bánatos, mondhatnók, szenvedő arczon akadtak meg, ki vele szemközt állt; és ez Miska vala, ki eljőve bánatos szívvél, és megtört reménnyel lelkében: hogy lássa a hűtlent, öröme, és miként vélte, boldogsága tetőpontján. Tekintetében e szerencsétlen ifjunak volt valami megindító, részvétre gerjesztő. Meglátván a szomorú ifjút Őrzi, hirtelen s megrettenve kapta le róla szeméit.

A rozmaring a földre hullott kezéből, és ő remegve, dobogó szívvel, mintegy öntudatlanul rebegé el „szertem” — de lelke a kedves ifjunál vala.

Miska e perczben azt vélte: a világ fordult föl vele. Rögtön, mint a gondolat, termett a menyasszony mellett és fölkapván az elejtett rozmaringot, egy mély, fájdalommas sohajjal, melly alatt majd nem szíve repedt meg, hagyá el a templomot. Az ajtónál keresztet vetett magára a szentelt vízzel, melly arczán összefolyt a fájdalomnak kitoró könnyeivel. Azután eltűnt.

Hová? senki sem tudta megmondani.

Az ifjú pár megáldatván a lelkésztől, haza vonult, hogy öröm és vigság között ülje meg e napot; hiszen ez az öröm napja, mellyen mindenki vigad, mindenki örül. A násznép vig, a völegény örül, az örömanya boldog,

millyen még nem vala; egyedül a menyasszony szomorú, s csüggeteg. Az öröm nem villan föl szemében, a mosoly nem játszik ajakin. O oly bus, oly halavány.

* * *

Elmult a komor tél, s helyébe jött a kikelet virágos arczával, enyhe legével, és dallos pacsirtáival. Uj élet, uj öröm fakadt mindenütt. Jaj beh boldogtalan, kinek szíve nem érez örömet a természet e nagyszerű ébredésén! Pedig hányan vannak, kiket könnyezni látott a borus ősz, s könnyek között talált a vidám kikelet! A boldogtalanok egyike vala Őrzi, most már Zagyi neje.

Bár ne volna az, ugy most is viritánának arczának mosolygó rózsái; megvolna vidor életkedve; míg most azok helyét a bánat, és fájdalom gyászrózsái foglalák el, nem is csoda, hiszen ő mióta nő, annyit kesergett, annyit sirt, a könnyek pedig elhervasztják az arcz rózsáit.

A sok bánat, a sok lelki gyötrellem aláásták lassanként életerejét, és az alig fél éves nő, az egykor legszebb leány a faluban, hasonlított a vázhoz. Oh ő e fél év alatt sokat szenvedett. Kényszerültségéből, anyja irántisztelet-és engedelmességből nyujtá férjének kezét, ki iránt szíve soha sem érzett szerelmet, kit ha nem gyűlölt is, de szeretni bensőleg soha sem tudott. Azonban hitte, hogy az idő, e jó orvos lassankint meggyógyítandja szíve fájdalmát, és elfelejteti vele azon édes emlékeket, miknek képein lelke annyi bensőséggel függött. Hányan vannak, gondolá, kik szülőik szavára, szerelem nélkül lépnek az oltárhoz, és mégis idővel meglepődetteké válnak; „Majd össze törődnek idővel” szokás mondani ilyenek-

ről és valóban, noha az ellenkezőről is számtalan szomorú példa tanuskodik, mégis sok esetben illyenekből egymást megbecsülő, csöndes életű, boldog házasság válnak.

Azonban Örzi hiába várt, hiába remélt; az idő nem hozott irt szíve sebére, sőt még mélyebre vágta azt.

Tudjuk: hogy férje nem szerelemből vette el őt nőül, és noha az első napon szívesen legeltette szemeit csinos nején, bensőbb vonzalmat soha sem érzett iránta. A mézes hetek elmúltával fölébredt benne a régi ki nem irtott, hanem csak elaltatott természet, a régi, büszkeség; és szegényleni kezdé: hogy egy szegény lánnyal kötötte le magát, ki a legelsők között is válogatható volt. És e szerencsétlen gondolat ásta alá házasságának boldogságát. Ez lón szülő anyja annyi keserűségnek és szenvedésnek. Nejét, kit szíve, engedékeny természeténél fogva oly könnyen a szeretetnek, vagy melegebb vonzalomnak legesekélyebb jele által is lekötözhetett volna magának, kinek szívet oly könnyen megnyerheté vala, hideg, megvető, büszke, sőt durva bánásmódja által még jobban elidegeníté, eltaszítá magától. És a szegény megvetett nő bánatát, fájdalmát szívébe zárva, átszenvedé mindazon fájdalmakat, miket egy érzékeny, s reményeiben megcsalatott szív szenvedete. Amde azért a szenvedő szelid lélek ajkain panasz soha sem lebegett. Ha férje irányában hideg, szeretetlen, sőt sokszor durva is vala; szidalmait, közönyét, megrohanásait békével tűrte. Ha férje őt méltatlankodásai között, mi napi renden vala, koldusnak, hitvány nemzetségből eredettnek szidalmazá, megeredtek szeméből a fájdalom könnyei, s legföljebb azt felelé: „ha utálok alacsony sorsomat, miért nem hagyál engem szegénységemben boldognak lenni, miért kereséd föl a szegény igénytelen leányt, hogy azt szerencsétlenül tedd.”

Férje hidegsége s durvaságához járultak anyóssának folytonos keserű szemrehányásai, ki előtt menyének soha sem volt becsülete, ki soha egy jó szót nem adott neki, egy szerető tekintetet nem vetett rája, mert soha sem egyezett bele, hogy fia Örzi, a szegény leányt vegye nőül, de elkényeztetett fia akaratával nem bírt dacolni; és bosszuját a szegény szenvedő nőn tölté ki.

Ennyi szenvedés, üldöztetés, fájdalom és keserűség terhe alatt kevesbé érzékeny szív is megtört volna, mint Örzié.

Az élet öröm és megelégedés nélkül, kietlen pusztaság. Ha nincs a szívnek nyugalma, ha a lélek háborgó, és a fájdalmakkal küszködik untalan, miket legyőzni nem bír, az élet folytonos gyötrő kinná válik. Boldogabbak, kik a sirban szép csöndesen nyugosznak, mint a kik így élnek.

Örzi lelkében naponkint ujult erővel támadt föl a gondolat: mi jó volna nyugodni békesen a sirban, ott a zöld hantok alatt, hol a szív nem gyötrődik, a lélek nem érez fájdalmakat, hol a kebel vissza nyeri elrablott nyugalma. A halál-vágy mindinkább elfoglálá lelkét, és szenvedései között, e borus gondolatok nyujtának neki némi vigaszt.

Illy ifjan már a sirba vágyini!?

A jó Isten, ki megszámlálja az ártatlanul szenvedők könnyeit, s meghallgatja a bánatos lelkek sohaját, meghallgatá a szerencsétlen nő buzgó imáját is, és elkészíté őt csöndesen, szenvedés nélkül a sir számára. Napról napra jobban sorvad, mint a virág, melynek tövén féreg rágódik. Arczáról a fiatalság rózsái rég eltűntek, szeméből

rég kialudt az az élénk ragyogó tűz, melly tekintetének anyi kellemet kölcsönze, s helyét bizonyos bánatos megergés foglalá el.

Igen jól érezé Örzi, hogy testében a sorvadás láza dul, és hogy napjai immár megszámlálvák, mert életét aláasta a fájdalom, mit Teremtőjének visszaadni minden pillanatban kész vala.

Élete utolsó napjaiban, mintha nem is e földre tartoznék immár, egyedül Istenével, és lelke üdvével vala elfoglalva.

Érezé, mennyi lelki öröm, mennyi vigasztalás van abban: ha valaki ájtatosan tud imádkozni. Boldog napjaiban, a szenvedések terhes ideje alatt, élete utolsó napjaiban egyforma hőséggel ragaszkodott ő a mennyiekhez, és az ájtatos ima, mint a mennyei harmat a tikkadt virágot, minden időben fölfrissíté lelkét. Ez békíté őt ki sorsával, megengesztelte szívét azok irányában, kik ez életben annyi keserűséget szerének neki, és szeretetet lehele szívébe. —

Eljött az ősz komor napjaival. Megritkultak a fák lombjai. A dör elhervasztá az illatos virágokat. A természet felölté gyász ruháját. Minden olly bús, olly szomorú, hogy szinte nyomasztólag hat a lélekre.

Mi édes volna most meghalni, s együtt hervadni el a mezők virágaival, és betemetetni hulló sárga levelektől. Mi jó volna, pihenni szép csöndesen a sir ölében, gyászfüzek árnyában, hol a hányatott szív biztos répartot talál! beh jó volna én Istenem, sohajta Örzi, pedig jól tudta: hogy a halál eljegyzé immár magának.

Végre elérkezett az ohajtva várt óra, a kedves jó barát, ki egyedül képes a szív fájó sebet meggyógyítani, és a szegény Örzi annyi keserű csalódások után, reményei és életboldogsága romjain, összezuzott szívvel, mint a vihartól letört lilium, sirjába hanyatlott; áldást és szeretetet rebegve átok helyett azokra, kik őt nagyra vágyások áldozatául ejték.

Most ott nyugszik egy sorban azokkal, kik egy hosszú élet örömei és fájdalmai után jutottak el oda, hová ő rövid, de annál keserűbb szenvedés után jutott. Keresztjén, melly sirját jelöli, egy hervadt rozmaring szál látható, ugyanaz, melyet esküvője napján szegény Miska vett föl a földről. Míg kedvese élt, keblén hordozá a bánatos fiu, holta után keresztjére tűzé. Elhervadtak mindketten, a piros leány, és azöld rozmaring.

A szerencsétlen anya gyakran fölkeresi korán elhunyt leánya sirját. Oh de valahányszor keresztjére borul, a fölébredt lelkiismeret vádló szava mindannyiszor fülebe dörgi e szavakat, mintha elhunyt leánya szelleme kelne ki a sirból, vádolni őt: nagyravágyó anya, a fájdalom, melly lelkedet tépi, megérdemlett büntetésed. Nagyravágyásod szerencsétlenné tette egyetlen leányodat, és azon szegény ifjut, ki kedvese sirhalmára hajtja bánatos fejét; de boldogtalanná tett téged is.

A lelkiismeret vádolásainak e terhes óráiban mi jól esik, az eltaszított s szerencsétlenné tett ifju keblére borulni, és együtt siratni meg szívök kedves halottját.

Szerencsétlen anya! A késő bánat tövisei sebzik anyai szívedet. Isten küldé a fájdalmakat lelkedre, büntetésül nagyravágyásodért. Szenedj, mert megérdemled a szenvedéseket. Nem elégedtél meg sorsoddal, Isten úgy akarta, hogy lelked a szenvedések által aláztassék meg; hogy sorsod intó például szolgáljon mindazoknak, kik nem elégedve meg azzal, mivel őket Isten megáldani

kegyes vala, a nagyravágyás ördögének áldozatul dobjár — életholdóságukat.

Gyurinka Antal.

A szív gonosz indulatai.

Az egyiptomi pusztá zöld közepén sátora előtt, a pálmáinak hűvös árnyában ült az öreg remete főnök, s körötte kosarakat és gyékényeket fonva ültek a fiatalok. Az öregnek szóra nyíltak ajkai, s a fiatalok áhitattal csügtek apjoknak ajkain. Az öregnek ajkairól, mint reggel a pálmáról a harmat, úgy folyt a bölcsesség tudománya. Ő a lelki ellenségekkel harczról beszélt; különösen pedig azon kígyóról, melyet mi enkeblünkön melengetünk és táplálunk, s azon kegyetlen ellenségről, kit inkább szeretünk, mint legjobb barátunkat. Ekkor kérdeék a fiatalok: miképen lehetne a szív gonosz indulatait megzabolázní; s az öreg remete egy fára mutatva ujjával, így szóla egyikökhöz:

„Menj és tépd ki azt a kis cziprust!”

A fiatal remeteelment, megtette, mi parancsoltatott s egy kézzel, minden fáradság nélkül kiszakítá a kis cziprusfát.

Az öreg újra szólt:

„Menj, s tépd ki amazt a cziprust is!”

Az ifju elment, megrázta s erősen megrántva mindkét kezével, kiszakítá azt a földből.

Ekkor harmadszor is elküldte őt az öreg egy fához s újra ugyanazt parancsolta.

De már ekkor hasztalan törekedett az ifju kiszakítani a cziprusfát; mert ez nagy volt s mélyen elvultak terjedve gyökerei. Ekkor egy másik ifju lépett a cziprus kiszakításával fárado oldalához s csak így ketten s ekkor is csak nagy fáradsággal birták azt kiszakítani.

Ezután egy negyedik fára mutatott az öreg s újra ugyanazt parancsolta.

Ezen fa a legnagyobb és legszilárdabb volt az egész pusztában; ez volt királya a cziprusoknak.

Ekkor mind összefutottak a testvérek, a fát kiszakítandók; de mindnyájan sem tehettek semmit, még csak meg sem mozdíthatták, mert gyökerei erősen kapaszkodtak a földbe és messzire elterjedtek annak gyomrában.

Most szóra nyíltak az öregnek ajkai s így szólt a testvérekhez:

„Kedves gyermekeim! épen így van a szív gonosz indulataival is. — A föld a szív, a fák a gonosz indulatok. Ha ezek még semmi vagy csak csekély gyökeret vertek, akkor nem nagy fáradságunkba kerül, azokat kitépni; de ha mély gyökeret vertek már a szívben, akkor nehéz, igen nehéz azokat kiszakítani. Azért jó korán lássatok dolgozhoz, nehogy ellenségek tulhatalomra vergődjék, titeket rabszolgáivá tegyen és az örök kárhozatra taszítson.“ Itt kevéssé elhallgatott az öreg, hogy az ifjaknak időt engedjen a gondolkozásra, aztán így folytatá:

„Ki szívének gonosz indulataitól engedi magát vezetetni, elragadtatni és veszélybe döntetni, hasonló ama kis cziprushoz, melly oly gyenge, mint a nádszál, melyet a gyermek keze vagy a szél is széttörhet. Illy fa alig hajt többé zöld levelet, növése megakad, semmi erőt sem nyer a földből, nedvei kiszáradnak, mint a holtak vére; illy fa semmit sem ér. Ezt a kemenczébe vetik. Isten mentsen, hogy a keresztény illyen fához hasonlítson! — Nézzetek azokat a sziklákat amott a láthatáron; századok óta állnak már azok ott. Zivatar zivatar után támad, viharok röpülnek el fölöttök, s még paloták és kunyhók le-

oskadnak, addig e sziklák mozdulatlan állnak régi helyökön. Illyen a jó keresztény, nem enged szíve gonoz indulatának; a jó keresztény ura szenvedélyinek és tud parancsolni kívánságának.“

Igy szólt az öreg és hallgatott. Az ifjak azonban egész éjen át elméjökben forgaták apjoknak szavait.

Keresztény házassági ajándék.

A házastandó szülék, ha boldogítani óhajtják házastandó magzataikat, következő tanácsal, mint lelki ajándékkal ellátva adják őket egybe:

1. Szeresd és tiszteld férjedet, s engedelmeskedjél neki minden igaz és illendő dologban, és tartsd tisztán és szentül a keresztény házassági köteléket, hogy lelked meg ne átkozzák s egykor bemehess a boldogok országába.

2. Gyermekeidet jámborul és keresztényileg neveld, mivel nehezen súlyosodik Isten átka az istentelen szülékerek, kiket az örök büntetés kétszeresen sújt, ha gyermekei kétségbeesés részeseivé leendnek.

3. Szeresd szomszédjaidat s kárt egynek se okozz, akkor szeretni fognak azok is, s minden kárt elhárítandnak tőled és tiedtől.

4. Kerüld az irigységet és soha szomorú ne légy, ha látod, hogy felebarátod többet bír, vagy szerencsésebb mint te. Csak mindig serényen dolgozzál és bízzál az Istenben, mindig leszen annyid, mennyire szükséged leend.

5. Pört senkivel se kezdj, mert ez zsebedet üríti ki s be mitsem hoz. Pör fékezi a gyűlölséget és irigységet s elüzi a háztól a bel- és kül békét, szerencsét és örömet. Ki pörbe keveredik, számúzi az imádságot, minden kedvet a munkától, s kedélyét szomorúság és kedvetlenség nyugtalanítja.

6. Nyájásnak és készségeknak mutasd magad mindenki irányában s minden szívességre készen légy, ha az lelkiismereted nélkül megtörténhető. Keress magadnak egy hü barátot; de ne tarts mindjárt mindenkit barátodnak, ki neked hizeleg és szépet tesz. Legjobb barátod legyen házi családod. Intézkedjél vele jól s nyugodtan élhetsz. De leginkább kerüld a hízolgóket.

7. Sokat soha se kívánj és ne hagyj magad megvakítani a fősvénységtől; de dolgozzál, gazdálkodjál és takarékos légy; különben nyomor lep meg, s ha szegény vagy, terhére leendsz másoknak, mi sokszor bünt és szegényt huz maga után. Jó, ha sem sokkal, sem kevéssel nem bírsz, mert ha sokkal nem bírsz, szomszédjaid nem irigyednek, ha kevéssel sem bírsz, másoknak terhére nem leendsz.

8. Cselédjeidnek jó példát adj, ki jámborul él, többet viend véghez cselédjei közt, mint ha mindig szidja vagy káromolja őket. Hallgatásod inkább ijessze őket, mint lármád. Légy komor de egyszersmind szelid, szeresd cselédjeidet, mint gyermekeidet, akkor téged is szeretni fognak és biztosítottól a házi tolvajok elől.

9. Rosz cselédet ne tőrj házadban, mivel az ideiglenes és örökös szegényt hoz házadra, mert sokat elidegenít házadtól, s rosz példái által elrontja gyermekeidet s magadnak is nehéz felelőséget okozand.

10. Add meg cselédjeidnek, mit kialakítottál, hiven és igazán, mivel hideg és melegben kell éretted dolgozniok.

Ha akarod, hogy cselédjeid nyíltszívűek legyenek, akkor ne bizalmatlankodjál irányukba, hanem bízzál reájok többfélét s hívek lesznek hozzád. Ha a jóra való ember

látja, hogy becsültetik: akkor a becsületességre még inkább fog törekedni. Házadban tudj mindent, mi történik; de mindig várakozzál s ki ne sáporj minjárt mindent, mit látsz vagy hallsz.

Ha cseléded egészséges, akkor szorítsd őt a munkára; de ha megbetegszik, el ne üzd házadtól, hanem légy irányába irgalmas s te is szolgálj neki. minthogy az is szolgál neked egészséges korában. Segítsd őt vigasztalással és gyógyszerekkel, ez keresztény kötelességed, melytől saját boldogságod vagy boldogtalanságod függ, a mint azt teljesítettél vagy nem. Segítséged megörvendezteti cselédeidet s szereteted hatalmasan hozzád vonza őket.

11. Házadban első szabály legyen az imádság; második a szentségekhez gyakrabbi járulás. Soha el ne mulasztad a nyilvános isteni tiszteletet s honn bizonyos órákban imádkozzál cselédeiddel az Isten szent áldásaért. Az imádság emlékeztet benneteket az Istenre és az jó, s úgy is maradjon. A nélkül is van elég, mi az embert Istentől elvonja, és így az imádságnak kell, hogy biztosítson bennünket.

12. Házás állapotodban mindig szemeid előtt tartsd az Istent és e szent állapot ezéjé; akkor lelkiismereted minden órában megsgya, mi szabad és mi nem; kétes esetekben kérdezd meg a lelki atyát, hogy okosan, tisztességesen és becsületesen élj. — El ne feledd, fiam, e tanácsokat, és boldog leszel.

N. M.

Katholikus hitélet.

Nagy-Kereskényből. Tiszt. szerkesztő ur! Febr. hó 23-án valánk tanúi egy ritka eseménynek. Czirer Mátyás ágost. vallású szakácsnak több évek előtt Amerikába költözött, s mestersége üzlete szerint jelentékeny nagy vagyonhoz jutott magtalan fivére, amannak fölsegítésére két év előtt szép somma pénzt küldött, azon ajánlattal: miszerint ez egész családjával együtt hozzája, Amerika Brazília nevezetű tartományába, — mint a levele mutatá, 2,280 mérf. távolságra, — kiköltözne, hogy őtet közelebből boldogíthassa. Elérkezett tehát az utra készületük napja, midőn a fennevezett költözőndő férfi, róm. kath. vallásu nevével, s megnőtt három fia s egy leánya kíséretében, (mert gyermekeit az anyok vallásában fölneveltetni, egybekelésé idejében magában fölvette,) templomunkba lépén, a második padban térdeire lerogyott, és az énekes szt. mise szándokukra tartása idején illedelmes áhitatu maguk viseletével épülésünkre voltak. Midőn a férj megpillantá a szt. mise közben a szt. áldozathoz is járuló családá könnybullaításait, ekkor ő is olyan hangos zokogásba fakadt, mely által a többi áhitatos jelenlévőket is nyilvános rivásra fakasztotta. Midőn pedig az áhitatosságuk végeztével mármár kimenendettek, ekkor az Urunk feszületének faloldalai nagy képétől, szintugy mind a három oltártól, azok egymásután megcsókolásával bucsut vévén, a templomból kimentek: annak küszöbén a komáik szeretetesókolási közt az isteni gondviselésbe ajánlottak. Azon egész család elbucsuzott a helység lelkészétől is annak lakánál, kinek is két font viaszgyertyát adtak a templom szükségére, s alamizsnát az utazásuk idejében ismét tartandó énekes szt. misére. Mindezekből láthatni: a kath. egyház keblében milly esodálatosan szívre és lélekre hat a Krisztus tanítása szt. diadala! A világ azon bölesei, kika hosszú utra való istenfélő akképeni elkészültséget hasztalan idő elfecsérlésnek mondogatják, mert a mint ők hiszik, anny

sok imabókolások daczára, mégis száz és százan a tenger fenekén lelték Amerikájukat, ne feledjék, hogy az imádságunk olly perzselé, mellyből maga az Isten jelen, vagy jövő életben nekünk irgalom-alamizsnát ad. Hatalmas Isten, őrző angyalod által segítsd őket utjuk távol ezéjéhez!

P. . . M. . .

Keszthely, febr. 26-án 1850. D. a J. Kr. Igaz lelki örömmel olvassuk néhány év óta e becses lapok hasáiban Magyarhon több tájairól a kath. hitélet számos szép fejlődéseit; ámde kevés, alig néhányszor jutott azokba Balaton kies vidékéről, mellynek nyugoti részét a Zala völgyén jobbra katolikusok lakják. Hogy teljesen ki ne maradjunk, Keszthelyről kívántam írni: mellynek a Balaton regényes partján földes ura jelenleg mgos. tolnai gróf Festetics Tassilo, es. kir. ezredes és kamarás; lelkipásztora pedig főtisztelendő Boecári Svastics Károly apát ur, ki egyszersmind elemi tanodai igazgató. Mennyire virágzott Keszthely a nagy Festetics György idejében, hová a két magyar haza minden részeiből összesereglett az ifjuság, különösen a gazdaszat tanulmányozására? mint édesgeté magához a hon legkitünőbb fiait a boldogult moecenás s halmozá el jutalmakkal a fáradsatlan tanár- és szorgalmas tanítókat? fölösleges említenem: tudja azt a haza s nem felejtendi soha! csak azt akarom fölhozni: hogy a magas kormány rendelete folytán jelenleg Keszthelyen csak négy osztályu kis gymnasium áll premontréi tanár urak kezelése alatt, és három férfi és két leány elemi osztály, mellyek tanítóit részint a földes uraság, részint a t. cz. városi tanács fejenként 300 pfttal, lakás és 4 öl tüzfával díjazza. Minthogy pedig a jelen iskolai teremek nem elég tágasak a naponként szaporodó növendékek befogadására: azt a mgos. uraság 1000 pft kegyes hozzájárultával a városi hatóság elhatározá, még ez évben kellőleg átalakíttatni.

Nem csekély szerep jutott már ez ügyben is a főtisztelt apát urnak, a közbe gördült akadályok elhárítása s az eléidézett kényes viszonyok kiegyenlítésében, midőn példás emberszeretetenél fogva, még a helybeli kórház költővételét is elvállalá, s az ottani hiányokat saját költségével földözé; és így nem csak szóval, de tettel is bebizonyítá a kezére Istentől rendelt nyáj fölötti atyai gondosságát, és örökösét; sőt lelke, vagy őrangyala még azt sugallá neki: hogy e nagy bőjtben szeretett híveit az üdvösségre még lelki táppal is ellátassanak. Minélfogva egész bőjtön át minden pénteken, délután az Oltári szentség kitétele mellett könyörgést és predikációt rendelt: mi által híveinek szívet a földiektől elvonva, az irgalom atyjával kiengeszteltesse, s ime már először is több ezer hívőnél sereglett össze ez itt egészen új ajtatosságra, s tisztelő B. L. helybeli káplán ur lelkes szónoklata, melly a szívek mélyébehatott, hisszük, még többeket is idézend jövőre ős szentegyházunk falai közé.

Isten jutalmazza meg az illetők szíves fáradozásait, és az ég áldása szálljon reájok és minnyájunkra! H. I.

Különfélék.

Magyarország. Pest. A Bold. Szüz szeplőtelen fogantatását meghatározó pápai bullára és annak tiszteletére rendelt sz. officiumra a t. cz. megyei hivatalok részéről a „Szent-István-Társulat”-hoz eddigelő a következő megrendelések érkeztek: 1. Esztergomi érseki megye részéről: 800 példány az eredeti latin bullából, 500 pél. magyar, 200 német, 500 szláv szövegben,

és 800 pél. szent-kép nagyobb és 1000 p. ugyanaz kisebb alakban; 2. kalocsai érseki megye részéről: 400 példány az eredeti latin bullából; 3. egri érseki megye részéről: 250 pél. a magyar szövegből és ugyanannyi mise és breviariumi sz. officium; 4. nyitrai püspöki megye részéről: 30 pél. magyar, 20 német, 200 szláv, 250 latin szövegben, és 300 példány sz. mise és officium; 5. nagyvárad i. sz. megye részéről: 200 pél. magyar, 20 német, 5 szláv, 75 latin szövegben; és 110 sz. mise és offic.; 6. győri megye részéről: 106 p. magyar, 139 német, 5 szláv, 200 latin szövegben; 7. erdélyi megye részéről: 250 p. magyar, 50 német, 260 latin, 8 szathmári megye részéről: 69 p. magyar; 21 német, 10 szláv és 100 sz. mise és officium; 9. pécsi megye részéről: 300 p. magyar, 200 német szövegben; 10. rosnyói megye részéről: 60 p. magyar, 20 német, 40 szláv, 110 latin szövegben, és 200 sz. mise és officium; 11. szombathelyi: 150 p. magyar, 70 német, 220 latin, és 250 sz. mise; 12. szepesi: 250 p. eredeti latin, 10 p. német és 10 péld. szláv, 300 sz. mise és 250 sz. officium; 13. besztércze bányai: 30 péld. német, 120 szláv, 150 latin, és 200 szent mise és officium; 14. eperjesi: 200 példány magyar, 250 szláv, 200 latin, és 1000 példány ó-tót vagyis cyrillicus nyelven; 15. pannonhalmi főapátság: 27 példány magyar, 6 német és 11 péld. nagyobb alaku sz. kép. Ezt szükségesnek találtuk közleni a végből, hogy ha netalán egyes megyék részéről az e tekintetbeni megfigyást tartalmazó levél hozzánk bármi oknál fogva meg nem érkezett volna: a hiány még idején kipótoltathassék.

— Az ó-tót vagyis cyrillicus és romanajku népt. cz. fő- és lelképászorait értesítjük: hogy a „Szent-István-Társulat“ a pápai bullának ezen nyelvekre fordítását is elvállalta, s nyomtatását a kívánt betűkkel eszközölni fogja.

Mult hétfőn este 6 órakor a budai várfokról 21 agyudörgés hirdette, miszerint Ő. es. kir. Felsője ERZSEBET Császárnő szerencsés herceggasszonyt szült. Kedden 10-kor a budai főtemplomban ünnepélyes Tedeum végeztetett, hálaul a szerencsés szülésért.

Szinte hétfőn reggeli 6-kor Ő. es. kir. Felsője Ferdinánd-Károly fenséges neje, Erzsébet főherceggasszony egy herceggit szerencsésen szült, kit bibornok-primás ő eminentiája fog a sz. kereszttségben részesíteni.

Sz.-István-társulati új tagok: Esztergomi érseki megyében: T. cz. Szeyley József kápt. urad, kasznár Eppelen; nt. Szabó Károly, bajnai segédlelkész. Nyitrai egyházmegyében: Nt. Némethy Ferencz kegyes rendi áldozár; nt. Squor Gliczer kegyes rendi áldozár; nt. Zsiskay Pál kegyes rendi áldozár. F.-Ludányi kerület: Nt. Lánosz Gábor, loóczi plebános. Győr egyházmegyében: Mélt. és főt. Deák Zsigmond, felszentelt caesaropoli püspök s győri kanonok alapító tagok sorába lépett. Pesti kerületben: Tek. Birányi Akos, ügyvéd és író; tek. Benyovszky Vince ügyvéd; ns. Békefy Károly, kegyes rendi tanár Marmaros-Szigethen; t. cz. Alsözghy József polgári gombkötőmester Pesten. Szentesi kerület: T. cz. Huszka Károly irnok Szentesen; nt. Czibulka Kris-

tóf, sz. ferencz rendü atya Csongrádon; T. cz. Banyai Antal, csongrádi polgár; nt. Radi Ferencz, algyeői lelkész; t. cz. Temesvári Antal, szegvári jegyző; t. cz. Schlachta Imre, szolgabírói tollnok Szentesen. Veszprémi egyházmegyében: A keszthelyi kath. algymnasium; ft. Zupponics Arnold, premontrei kanonok s házfőnök; ft. Szita Sándor premontrei kanonok s gymnasiumi igazgató; ft. Pintér Endre, premontrei kanonok s tanár. Rosnyói megyében: Nt. Ováry Endre, pelsüezi lelkész alapító tagok sorába lépett; rosnyói nevendékpapság; nt. Péchy István, polonkai segédlelkész; t. cz. Kézszely Lajos vereskeői tanító; nt. Kubancsik Miksa, karancseszi segédlelkész; t. cz. Gánvizy Ferencz putnoki kereskedő; t. cz. Kuzmann János vasgyári helymester; nt. Kupcsák József, sz. simonyi káplán; t. cz. Balla Ferencz, lapujtói jegyző, és tanító. Bécsben: Nt. Fichtacher Marian, cziotzerzi rendü áldozár Szt.-Kereszten. Erdélyi egyházmegyében: Nt. Minoriták nagyenyedi háza; nt. Bartos Fülöp, tordaaknai lelkész; nt. Eröss Gáspár, kolozsvári káplán.

Belső lelki örömmel közöljük azon kitüntetést, mellyben IX-ik Pius pápa ő szentsége a Szent-István-Társulat elnökét, mélt. gróf Károlyi Istvánt részesíté, a Krisztus-rend nagykeresztjével ékesítvén fel a mélt. melly az egyházért, fejedelemért s a honért olly fen-dobog.

Felhívás. A „Szent-István-Társulat“ népszerű, vallásos és mulatva-oktató röpívek által az ugynevezett ponyvairodalom irányára hatni, a babonaterjesztő, sőt gyakran erkölcsrontó, kisebbszerű nyomtatványokat kiszorítani, s ezek helyett a népek vallást, nemes izlést s erkölcsszeretetet ápoló olvasmányt adni akarván, közgyűlési határozat folytán nt. Somo gyi Károly társulati igazgató ur előülése alatt bizottmányt nevezett ki, mellynek tagjai: Majer István, Ney Ferencz, Tolgy Ferencz s társulati titokok. A bizottmány ezennel tisztelettel felhívja a t. cz. hazai írókat, miszerint alkalmas dolgozatok beküldésével ezen, a népek erkölcsi, értelmi s izlése művelésére ható ügyet felkarolni s elősegíteni sziveskedjenek. A társulat az elfogadott dolgozatokat érdemlegesen jutalmazni fogja.

A népiratok tárgyai leendnek: szent énekek, litániák, imádságok; a Megváltónak élete, kinszenvedése; szentek élete; legendák, egyháztörténeti épületes képek; vallás-erkölcsi elbeszélések, szent szertartások leírása; népszerű életszabályok, nevelési irányzatok; világ- s hon-történeti képek, utirajzok, nevezetes események, jeles férfiak tanulságos életrajzai; gyakorlati ismertetések az egészségtan, földrajz, természettan, műtan, gazdaszat és ipar köréből; népdalok, népmondák, regék, népszokások, nászverssek: stb.

A dolgozatok tetszés szerint kötött vagy kötetlen beszédűek lehetnek.

A kéziratok alólirtoz (kegyesrendiek épülete, 2-ik emelet 35. sz.) küldendők.

Pesten, február 24-iki bizottmányi ülésből, 1855.

Szabóky Adolf m. k. titokok.

Kiadja a „Szent-István-Társulat“, szerkesztő BLÜMELHUBER FERENCZ.

Pesten 1855. Nyomatja HERZ JÁNOS, országut, 6. sz.

Megje
Sz er
iv póf
a Sz e
kénéi
szint.
os. ki
díj Bu
pp. vi

nak l
17-é
römn
s ped
maga
szága
aldas
másik
lesz a
csont
kik sz
Europ
ereszt
egysz
sanak
fogja
lenleg
mind
ellen.
van, l
fiakra
menn
kül, e
szent
S
merni
pedig
alig t
reske

*) E
in